

Iñaki Revesado

La parada de los monstruos

Freaks ben bé pot passar per ser una faula d'aquelles que tant agradaven als intel·lectuals del segle XVIII, les quals sempre tenien un final exemplaritzant, del qual es treia una ensenyança.

És en aquest sentit que podríem dir que *Freaks* és també una pel·lícula destinada al públic infantil, amb una dona guapa però dolentíssima d'una banda, i de l'altra, uns éssers febles i desgraciats però bons i solidaris entre ells, i tots aquests personatges

movent-se dins el món del circ, un món genuïnament infantil. Però *Freaks* és una pel·lícula massa dura per qualificar-la com a pel·lícula per als nins -encara que també són massa terribles algunes històries de Walt Disney.

La duresa d'aquest film està en el seu realisme, ja que els actors són éssers vius (no es tracta ni de dibuixos animats ni de complexos efects especials), que, ja tenint prou desgràcia amb el seu físic, es veuen menyspreats i humiliats pels éssers -presumptament- normals. Sembla ser

que aquest món del circ era ben conegut per Tod Browning, ja que la seva biografia parla d'uns anys juvenils treballant en un circ. Probablement ell va conèixer la desgràcia d'alguns d'aquests estranys personatges que lluiten per viure amb normalitat a un món que a cada punt s'encarregarà de recordar-los la seva anormalitat. Aquesta possible experiència l'ha servit per realitzar una història commovedora, amb uns moviments de càmera que acostan els personatges a la nostra realitat, amb el seu dolor, el seu patiment, el seu inconformisme... Hi ha -al meu parer- una seqüència magistral que té lloc en el moment de la venjança: la nit plujosa ha fet del camí un fangar i per ell s'intenta escapar el personatge més mesquí, amant de la guapa trapezista, darrera ell s'arrosseguen tots els personatges deformes i desheretats, i la càmera els enfoca, mostrant-nos els seus ulls amb odi, amb set de venjança..., fa por, encara que desitgis tot el mal possible a aquell miserable desgraciat.

Al començament de la pel·lícula, Tod Browning fa una llarga introducció on aprofita per fer un discurs en favor de tots aquells que són anormals. Alguns es tranquil·litzaran amb les seves paraules, perquè amb elles ens treu un pes de damunt, quan diu que aquests éssers estan condemnats a desaparèixer gràcies als descobriments de la ciència. Donat que la ciència ja ha estat capaç d'evitar l'existència de més persones-monstres, difícilment podrem nosaltres, els normals, mostrar aquestes dosis de crueltat, si no existeixen els éssers anormals per descarregar tota la nostra mesquinesa. Però és també en aquest discurs on es troba tota la vigència de la pel·lícula, ja que no és difícil identificar els anormals de la pantalla amb els negres, els homosexuals, els captaires, etc. que hi ha als nostres carrers, i llavors no ens queda més remei que demanar-nos fins a quin punt podem ser nosaltres, els normals, els seus botxins. I és per això que *Freaks* és tant actual, tan vigent com *Bwana* o *Taxi* per posar un exemple. ❖

“La força del vampir prové de la gent que no hi creu”
Edward Van Sloan (Van Helsing) a *Dràcula* (1931)